

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Us II-49/2026-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga Suda Sanje Štefan, predsjednice vijeća, Ljiljane Karlovčan-Đurović i Silvija Čovića članova vijeća te sudske savjetnice Marte Sraka, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja NA iz [adresa], OIB: [osobni identifikacijski broj], protiv tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Zagreb, Trg žrtava fašizma 3, OIB: 68011638990, radi prava na pristup informacijama, na sjednici vijeća održanoj 21. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja tuženika Povjerenika za informiranje, klasa: UP/II-008-07/26-01/263, urbroj: 401-01/11-26-1 od 27. veljače 2026.

Obrazloženje

1. Osporenim tuženikovim rješenjem odbačena je žalba tužitelja kao nedopuštena.
2. Tužitelj u tužbi prigovara zakonitosti osporenog rješenja iz svih zakonom propisanih razloga, a prije svega ukazuje na pogrešnu primjenu materijalnog prava i pogrešno utvrđeno činjenično stanje. Protivno ocjeni tuženika smatra da traženi podaci predstavljaju informaciju u smislu odredaba mjerodavnog propisa, jer se radi o postojećem zapisu kojim tijelo javne vlasti raspolaže, tj. o evidencijskim podacima iz informacijskog sustava eSpisa koji se odnose na točno vrijeme unosa pojedinih pismena u predmetu poslovni broj: Us I-1626/2025. Dalje u tužbi tužitelj navodi kronologiju događaja te razloge zbog kojih je tražio pobliže navedene podatke. Poziva se na stajališta iznesena u upravnosudskoj praksi, koja su iznesena u pobliže navedenim presudama ovog Suda. Napominje da je sukladno iznesenim stajalištima jasno izraženo pravno načelo da svaki podatak kojim tijelo javne vlasti raspolaže predstavlja informaciju u smislu mjerodavnih odredaba Zakona o pravu na pristup informacijama. Smatra da je zaključak tuženika pogrešan jer za njega nema uporišta u mjerodavnom propisu niti u sudskoj praksi. Tužitelj dodaje da je postupanje tijela javne vlasti narušilo njegov profesionalni ugled, zdravstveno stanje i prouzročilo znatnu neimovinsku i imovinsku štetu kojom prelazi iznos od 500.000,00 eura, zbog čega će pokrenuti poseban postupak radi naknade štete protiv odgovornih osoba i nadležnih tijela. Predlaže da ovaj Sud poništi tuženikovo rješenje, predmet vrati na ponovni postupak i naloži tijelu javne vlasti da odluči o njegovom zahtjevu sukladno odredbama mjerodavnog propisa.
3. Tuženik u odgovoru na tužbu u bitnom ostaje kod razloga danih u obrazloženju osporenog rješenja. Navodi iscrpne razloge zbog kojih se podnesak tužitelja od 25.

studenoga 2026. ne smatra zahtjevom za pristup informacijama, niti postoji obveza tijela javne vlasti da daje odgovore na pitanja, tj. obavlja određene radnje, analize i slično u vezi raznih upita. Sukladno tome zaključuje da žalba izjavljena zbog nedonoštenja rješenja o zahtjevu nije dopuštena, jer u predmetnom slučaju do šutnje uprave nije niti došlo, pa je na temelju odredbe članka 114. stavka 1. Zakona o općem upravnom postupku tužba tužitelja odbačena kao nedopuštena. Dodaje da prvostupanjsko tijelo u odnosu na tužiteljev podnesak nije ni trebalo primijeniti odredbe Zakona o pravu na pristup informacijama, uključujući i odredbe koje propisuju način odlučivanja o zahtjevima, a niti odredbe o ustupanju zahtjeva. Tuženik se poziva na stajališta već iznesena u upravnosudskoj praksi, u pobliže navedenim presudama ovog Suda, koja potvrđuju navedeni zaključak. Predlaže da se tužbeni zahtjev odbije i potvrdi osporeno rješenje.

4. Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“ broj 36/24. - dalje: ZUS) odgovor na tužbu tuženika dostavljen je tužitelju, koji je u očitovanju u bitnom ponovio sve razloge već navedene u tužbi, odnosno naveo razloge zbog kojih smatra da se tuženikova ocjena i osporeno rješenje temelje na pogrešnoj pravnoj kvalifikaciji predmetnog podneska, u kojem traži postojeće podatke kojima prvostupanjsko tijelo raspolaže. Predlaže da se poništi osporeno rješenje i predmet vrati na ponovni postupak, a podredno da Sud sam riješi o predmetnoj stvari na način da naloži prvostupanjskom tijelu da postupi po zahtjevu sukladno zakonu.

5. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

6. Osporenim rješenjem tuženika odbačena je žalba tužitelja kao nedopuštena, koju je podnio radi nedonoštenja rješenja prvostupanjskog tijela (Ministarstvo pravosuđa, uprave i digitalne transformacije Republike Hrvatske) o njegovom zahtjevu za pristup informacijama od 25. studenoga 2025., u kojem traži točne vremenske oznake (sat i minuta) unosa pojedinih pismena u informacijski sustav eSpis u sudskom predmetu poslovni broj: Us I-1626/2025, kao i pojašnjenje utvrđenih nesukladnosti između obavijesti iz Korisničkog pretinca i podataka vidljivih u tom sustavu.

7. Iz dokumentacije koju je tužitelj priložio uz žalbu, kao i obrazloženja osporenog rješenja proizlazi da se tužitelj obraća na adrese elektroničke pošte namijenjene podršci sustava za praćenje sudskih predmeta (eSpis) te adresu za pružanje korisničke podrške korisnicima usluge eKomunikacije koja korisnicima omogućuje elektroničku komunikaciju sa sudovima, tj. da se obraća tehničkoj podršci i traži podatke vezano uz podneske koji su dio sudskog spisa u kojem je tužitelj stranka. Dakle, tužitelj traži podatke iz administrativno-tehničkog sustava eSpis, a i dodatna tumačenja i pojašnjenja vezano uz pojedine unose u navedeni sustav.

8. Slijedom iznesenog, tuženik je pravilno ocijenio da se u konkretnom slučaju ne radi o zahtjevu za pristup informacijama u smislu članka 18. Zakona o pravu na pristup informacijama („Narodne novine“ 25/13., 85/15. i 69/22.), zbog čega niti ne dolazi do primjene tog Zakona, jer se ne radi niti o jednoj situaciji iz članka 1. stavka 1. Zakona o pravu na pristup informacijama.

9. Stoga je, tuženik ocijenivši da u konkretnom slučaju navedeni podnesak ne predstavlja zahtjev za pristup informacijama, žalbu tužitelja podnesenu zbog nedonoštenja odluke javnopravnog tijela u zakonom propisanom roku, odbacio kao nedopuštenu pozivom na odredbu članka 114. stavka 1. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ 47/09. i 110/21.). Razlozi na kojima tuženik temelji zaključak da u konkretnom slučaju nije moglo niti doći do propusta prvostupanjskog tijela da u zakonom propisanom roku odluči o zahtjevu tužitelja prihvaća i Sud u

cijelosti, a u vezi toga i stajalište tuženika na kojem temelji osporeno rješenje kojim je žalba tužitelja odbačena kao nedopuštena.

10. Pravilnost takvog utvrđenja tuženika tužitelj razlozima iznesenim u tužbi nije s uspjehom osporio.

11. Naime, tužitelj u tužbi u bitnom obrazlaže razloge zbog kojih traži navedene podatke, ali time ne dovodi u sumnju ocjenu tuženika da se ne radi o informacijama u smislu mjerodavnih odredaba propisa, zbog čega je i ocijenio da se predmetni podnesak ne može smatrati zahtjevom za pristup informacijama. Sljedno tome nije bilo niti zakonske osnove da tuženik naloži prvostupanjskom tijelu da odluči o predmetnom podnesku, na način kako to tužitelj sugerira u tužbi, jer je obveza tuženika da u povodu izjavljene žalbe prije svega utvrdi je li žalba dopuštena, pravodobna ili izjavljena od ovlaštene osobe, a ako nije, odbacit će je rješenjem.

12. Stoga je, ovaj Sud, utvrdivši da razlozi zbog kojih tužitelj pobija osporeno rješenje nisu osnovani, na temelju članka 116. stavka 1. ZUS-a, tužbeni zahtjev odbio i potvrdio tuženikovo rješenje.

U Zagrebu 21. svibnja 2026.

Predsjednica vijeća
Sanja Štefan, v.r.